

J. Koelewijn

Meditaties 2011

-

Inhoud

<i>Al het heden wordt verleden</i>	3
<i>Geen bange vrees</i>	4
<i>De dagen van Noach</i>	5
<i>Onze doden</i>	6
<i>In de gevangenis</i>	7
<i>Spring op gij bron!</i>	8
<i>Dag bij dag zij God geloofd</i>	9
<i>Oogsten</i>	10
<i>Wijsheid</i>	11
<i>Een parel van grote waarde</i>	12
<i>De verloren zoon</i>	13
<i>Het verloren schaap</i>	14
<i>Verloren en gevonden</i>	15
<i>Ik weet wie ik geloofd heb</i>	16
<i>Het gekras van jonge kraaien</i>	17
<i>Danken, Bidden, Aanbidden</i>	18
<i>Opstanding</i>	19
<i>Voorjaar</i>	20
<i>Wel - Geluk - Zalig</i>	21
<i>Genadetijd</i>	22
<i>Verlangen naar vrede</i>	23
<i>De Wegwijzer</i>	24

Een zonnig leven25
In de ouderdom dezelfde26

Al het heden wordt verleden

Is er wel een *heden*? Is er niet alleen een *verleden* en een *toekomst*? Het schrijven van deze woorden behoort al weer tot het verleden zodra de woorden af zijn. Wat is het heden meer dan de grens tussen verleden en toekomst? Als het er is, is het dadelijk weer voorbij en met de jaren krimpt de toekomst en wordt het verleden langer! De dagen vermeerderen aan de verkeerde kant. We tellen wat geweest is. Wat nog komt kunnen we niet tellen. Daar zijn we mensen voor, mensen van gisteren en niet van morgen.

De dagen snellen voorbij en de jaren en de eeuwen. De tijd, ze wordt geregeld door klok en kalender, door “de reis van zon en maan”. De tijd is alleen maar de afstand van eeuwigheid tot eeuwigheid. Er zijn eeuwigdurende kalenders uitgevonden die eens even waardeloos zullen zijn als zandlopers en horloges. Op oudejaarsdag bekijken we het laatste kalenderblaadje en we denken aan de laatste dag van ons leven, ons laatste blaadje. Wanneer zal het wezen? Welke dag zal erop staan? Een lentedag misschien, als de sering en geuren? Een zomerdag, als de rozen bloeien? Een herfst dag, als de druiventrossen dromen? Een winterdag als de bomen armoe lijden? Wanneer slaat onze klok de laatste tikken? In de zomernacht, wanneer de nachtegaal melodieuze zingt in het bos kathedraal? Of in een koude winternacht, wanneer de sneeuwstorm blaast over de velden?

Al het heden wordt verleden. En toch, het leven vernieuwt zich, wat oud is sterft weg, maar het jonge bezet de open plaatsen. Wat is er toch veel voorbij gegaan in de laatste tachtig jaar waar we van weten. De tijd van trekschuit, van nachtwaker van landauer en paarden is voorbij.

Al het heden wordt verleden. En toch, door de onrust van de tijd is er een zoeken naar rust. In de laatste dagen van het jaar zoeken veel mensen naar stilte, het zijn er slechts enkelen die het oorverdovend lawaai begeren. En te midden van een stroom van vergankelijkheden veroveren wij onze vastigheden. Het is een strijd die binnen in ons wordt gestreden om de vrede. De Eeuwige spreekt tot ons die slechts stof zijn. Onrustige mensenkinderen zijn wij, tot wij rust vinden in God Zelf. Hij geeft ons de rijkste zegen bij het kruis van Jezus Christus. Die gisteren en heden Dezelfde is en in der eeuwigheid.

Snelt dan jaren, snelt vrij henen,
met uw blijdschap en verdriet,
welk een ramp ik moog bewenen,
God, mijn God verandert niet!

Op de weg, die wij betreden,
geen voetstap alleen van mij
al het *heden* wordt *verleden*,
de Heiland was mij steeds nabij.

Arnhem, 20-12-2011

Geen bange vrees

Wat is het toch een kostelijk woord, het eerste woord dat de Engel van de Heere sprak in de velden van Efratha: “Vreest niet”.

Het Evangelie is een blijde boodschap. De verkondiging ervan heeft ten doel alle angstige vrees buiten te sluiten. We willen dit bedenken voor ons eigen hart. Johannes zegt in zijn eerste brief in hoofdstuk 5: “In de liefde is geen vrees; de volmaakte liefde drijft de vrees buiten; en die vreest is niet volmaakt in de liefde”. Het Evangelie is de blijde boodschap van de God van de liefde. Voordat er dan ook gezegd wordt: “Zie, Ik verkondig U grote blijdschap!” horen we eerst het woord: “Vrees niet“! Want er kan geen echte blijdschap zijn, als niet eerst de bange vrees wordt afgelegd. Christus is de Verlosser van alle vrees, de Aanbrenger van alle echte vreugde. En wat een oorzaak van alle echte vreugde!! Gods liefde gaf de Zoon. De mens is bevreesd voor God en durft niet tot Hem naderen. Maar dan komt God tot de mens en toont ons Zijn liefde door Zijn Zoon te geven.

Die Zoon, de Heere Jezus Christus, komt niet in koninklijke majesteit en kracht, maar als een “Kindeke teer in de kribbe”. En van de Zoon zegt Hij tot de mens, tot U en tot mij: “U is heden geboren de Zaligmaker, welke is Christus de Heere; en “Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden“. Dus hoeft er geen bange vrees meer in ons te zijn! Er is zo veel, zo velerlei soort vrees. Maar alle vrees, ook die van het kwaad geweten, moet wijken voor de liefde die in Bethlehem wordt gezien en op Golgotha haar hoogtepunt heeft bereikt “Vreest niet, want zie Ik verkondig U grote blijdschap”. Is er groter blijdschap te bedenken, dan te weten, dat God mij, Zijn kind door verkiezende genade, Zijn liefde heeft geschonken? De Zoon van God is op aarde gekomen om mijn zonde op Zich te nemen, om ze op het hout te dragen in Zijn lichaam, als mijn Plaatsvervanger! Maar om deze blijdschap ten volle te genieten, moet eerst alle vrees wijken. En de vrees, die pijn geeft, wijkt beslist voor de volle kennis van de liefde. Hoe meer ik de liefde van God mag kennen en er in mag rusten, hoe meer zal de vrees buiten gesloten worden. “ Vrees niet, want zie, Ik verkondig U grote blijdschap” Die grote blijdschap te ervaren, brengt ons tot aanbidding! En mogen we het tot De Heere God zingen;

*U kende Hem reeds lang tevoren
nog voor de schepping was geboren
het reine, vlekkeloze Lam.
Voor ons werd Hij gemaakt tot zonde
maar liefelijke reuk bevonden
voor U toen Hij op t' altaar kwam.
Daar gaf Hij naar Uw wil Zijn leven
het grote werk heeft Hij volbracht
al wat Uw liefde wilde geven
heeft ons Zijn offer aangebracht.*

Arnhem, 6-12-2011

De dagen van Noach

De dagen van Noach waren heel gewone dagen! Er werd gegeten, gedronken, en er werd gehuwd en ten huwelijk gegeven. Helemaal geen zondige dingen. De Heere Jezus spreekt ervan in het Evangelie. Zie Lucas 17 en Matteüs 24. De Heere zegt er wel bij: "tot de tijd dat de ark klaar was". Het zondige was, dat men met de tekenen van de tijd geen rekening hield. Noach, die de Ark moest bouwen sprak ervan! Een groot vaartuig bouwde hij op het droge! Hij vertelde erbij: mensen het gaat regenen! Nu had het nog nooit geregend, de aarde werd nat gemaakt door dauw van de hemel. Men geloofde Noach niet. De mensen die toen leefden, vele miljoenen, waren in opstand tegen de Heere God hun Schepper. Van Noach lees je, dat hij genade gevonden had in de ogen van de Heere.

De mensen van toen, waren als de mensen van nu. Ze verstonden de waarschuwingen niet. Ze praten over eten en drinken, over kleding over genot over vermakelijkheden maar zij hielden geen rekening met God. Van de rijke dwaas in Lucas 12, wordt geen kwaad gezegd dan alleen, dat hij uitsluitend leefde voor zijn zaken. Zijn levensbeginsel was: neem rust, eet en drink, wees vrolijk. Van de rijke man in Lucas 16 wordt ook geen zonde, geen kwaad verteld, maar wel gewezen op zijn leven voor zichzelf en voor de aardse dingen. Hij was rijk gekleed en leefde elke dag vrolijk en prachtig. Maar één ding ontbrak aan die allen; er was geen vrees voor God. En daarom werden allen door de dood overvallen, door een zondvloed, door een onverwacht sterven in de nacht, door een opgeroepen worden om voor God te verschijnen.

Is het in onze dagen beter? Er is zoveel interesse in tijdelijke dingen. Men spreekt daarover met elkaar en men is vaak bedacht op een goed, rustig en gezond leven. De Heere God wordt vergeten, met Wie je eerst rekening moet houden. Wij moeten *wel* bereid zijn voor de komst van de Heere Jezus. De komst van de Heere werd ook gepredikt in de dagen van Henoch en van Noach. Die komst wordt gepredikt door de Profeten, door de Heere Zelf. Zoekt men zijn gemak, zijn geluk, in wat zal worden weggenomen als Christus komt? Wie een open oog heeft, ziet die dag naderen. De dag of die ure weet niemand, maar alles wijst erop, dat de dag van de Zoon des mensen nabij is! De genadetijd is dan voorbij. Vreselijk voor hen die dan niet gered zijn. In onze dagen vind je dezelfde dingen als in de dagen van Noach en van Lot. Het is genade als wij in deze dagen *gered* en *gereed* zijn. En dan als dienstknechten gevonden worden, die letten op wat hun Meester heeft gezegd en met hun hart wachten op de Heer!

*O, daar te zijn, waar nimmer tranen vloeien
waar 'hart geen zorgen kent noch pijn
waar doorn noch distel groeien
O, daar te zijn, o, daar te zijn.*

*O, daar zijt Gij, de bron en Heer des levens,
Daar ben ik thuis, daar van de zonde vrij
en eeuwig zalig tevens
O, daar zijt Gij, o, daar zijt Gij.*

Onze doden

Het is een goede gewoonte om op een bepaalde dag de doden te gedenken. Natuurlijk zoeken we de levenden niet bij de doden, toch denken we aan hen die ons zijn voorgedaan. We spreken van een *strijdende*, van een *triumferende kerk* en erkennen dus een geestelijke band die ons bindt aan het voorgeslacht. In Hebrëen 11 lezen we, dat Abel door het *geloof* tot ons spreekt nadat hij gestorven is. Ja, op deze manier spreken de doden nog. Maar horen we het wel? Overstemt het rumoer van het leven niet de stem van de doden? Laten we stil zijn en luisteren. Wie de taal van de doden nog nooit heeft gehoord, die heeft de diepte van het leven niet ten volle gepeild. Ik las eens: 'Ga tot de doden om een kijk op het leven te krijgen'.

Laten we ons herinneren, wat zij, die van ons heengingen, in ons leven hebben betekend: broers, zusters, ouders, vrienden, ach, vul zelf maar in. Zonder dat wij het misschien merkten, is ons leven door hen beïnvloed. Zij hebben iets in ons leven gelegd. Wie leerde ons het eerste gebed; het eerste versje. Wie sprak ons voor het eerst van de Heere Jezus en van de hemel? Opoe, die bij ons inwoonde, heeft met ons gezongen: '*Laat kinderen komen, zo klonk Zijn stem. Spring op van vreugd verblijdt u in Hem!*' Op deze manier hoor je haar stem nog steeds. En de vrede, de blijdschap en de vreugde zie je zo nog steeds op haar gezicht stralen.

Denken aan onze doden betekent ook, dat we aan ons eigen sterven herinnerd worden. Veel mensen willen dit niet omdat de dood angstig maakt. "Gedenk te sterven", maar... wij hebben het zo druk met het leven. Denken aan ons sterven betekent dat wij ons leven als een voorbereiding zien op de eeuwigheid. Ieder ogenblik wordt maar één keer beleefd en het keert nooit terug... Zijn we bereid voor de dood? Ook daarin worden we door onze doden getroost. De woorden die je op het kerkhof leest, ze worden door onze doden toegesproken: 'Zalig zijn de doden, die die in de Heere sterven'. En we lezen: 'zijn heengaan was vrede'. En op een andere steen: 'Jezus Uw verzoenend sterven is het rustpunt van ons hart'. Zij spreken nog, onze doden, die in het *geloof* gestorven zijn. Hun *woorden* vertellen nog steeds dat er rust te vinden is voor een onrustig mensens hart.

Met weemoed aan de doden denken, maar ook getroost omdat je weet dat ze *leven*. Wat is het wonder groot dat wij van onze doden mogen zeggen dat ze *leven* en dat ze nog door het *geloof* tot ons spreken!

Arnhem, 7-11-2011

In de gevangenis

“Ik was in de gevangenis en U bent bij Mij gekomen”. Dat is een woord van onze Heiland, waaraan we maar weinig denken. We weten wel waar deze woorden staan, aan het eind van de ‘Profetische’ rede in hoofdstuk 24 en 25 van het evangelie van Matteüs.

De Heere Jezus toont Zijn discipelen in een heel duidelijke schildering het laatste gericht, wanneer de Zoon des mensen komen zal in Zijn heerlijkheid en zitten zal op de troon van Zijn heerlijkheid. De volken zullen dan voor Hem samenkomen. Hij zal de schapen scheiden van de bokken, zoals een herder dat doet. De bokken naar links, en naar rechts op de plaats van eer staan de schapen. De Koning zal op Zijn troon hen eerst toespreken, de gezegende van Zijn Vader. Hun leven wordt voor Zijn oog gebracht en Hij zegt het hun; Hem hebben zij te eten gegeven, Hem hebben zij te drinken gegeven, Hem hebben zij gastvrij onthaald... En ten slotte ook: in de gevangenis zijn zij tot Hem gekomen! Ze wisten het niet, toen ze armen en ellendigen opzochten, zieken en hen die in eenzaamheid gevangen waren, en dat al het liefdewerk eigenlijk aan Hem gedaan was. Daarom verwonderen zij zich en vragen hoe dit mogelijk geweest is. Ze zien de Heere Jezus op de troon van Zijn heerlijkheid. Ze zien de Koning in Zijn schoonheid. Is Hij in de gevangenis geweest? Hoe kan dat? Dan openbaart de Heere Jezus dit wondervol geheim; “Voorwaar zeg Ik u, voor zover u dit voor één van de geringste broeders hebt gedaan, hebt u dit voor Mij gedaan!” Wat klinkt dit door tot in ons hart. Aan Mij gedaan, aan Mij gedaan.

Door zelf warmte af te stralen kunnen we koude harten verwarmen. Warmte te mogen afstralen, uitstraling te mogen hebben, wat een genade dat de Heere dit in onze harten heeft gelegd! Wij moeten het wel oppakken en er wat mee doen! Grijp toch de kansen door God u gegeven, zegt een oud, maar toch nog bekend lied. Wat we voor de Heere mogen doen, voor de minderen mogen doen, waar ook en wie het ook mogen zijn; zo geheel onverwacht komen ons die woorden tegen; Aan Mij gedaan. De Heere geeft ons juist een taak die we niet aankunnen. Het leert ons volkomen afhankelijk te zijn van Hem-Zelf. In Johannes 15 zegt de Heiland het ons: Zonder Mij kunt ge niets doen. Dat is zo goed! Het leert ons Hem altijd te zoeken in ons gebed! Om Zijn wijsheid en Zijn kracht te vragen! Dan mogen we ook de zekerheid hebben, dat Hij ons helpt!

*Weet, al uw arbeid, uw lijden voor Jezus
't wordt door Hemzelve geschat naar zijn waard!
En eens daarboven, daar vinden we weder
vruchten van 't zaad, dat we strooiden op aard.
Niets is hier blijvend, niets is hier blijvend
Alles hoe schoon ook zal eenmaal vergaan
Maar wat gedaan wordt uit liefde tot Jezus,
dat houdt zijn waard', en zal blijven bestaan.*

Arnhem, 21-10-2011

Spring op gij bron!

Het is een oud verhaal! Het wordt ons door Mozes verteld in Numeri 21. Een prachtige geschiedenis die ons getuigt van Gods liefde en macht en van geloof dat rekt op Gods beloften!

Het is goed om juist in deze dagen aan Israël te denken. Hier was Israël dicht bij Kanaan, na veertig jaar in dorre zandwoestijnen te hebben rondgezworven. De waterstroom uit de rots, die het volk op de reis was gevolgd, stroomde niet meer. En nu, toen men eindelijk aan de grens van het beloofde land was gekomen, werd dorst geleden. Maar God gaf bevel om het hele volk te verzamelen, want zo klonk de belofte van de Heere: "Ik zal hun water geven." Onmiddellijk gehoorzaamde het volk! Zij staken hun staven in de grond en dat had zo'n uitwerking, dat het volk om de beurt ging zingen: 'Spring op, gij put, spring op, gij bron!' Toen kwam Gods antwoord op het geloof! De bron, waardoor God Israël verkwikken wilde, kwam voor de dag: het water spoot omhoog en Israël leste zijn dorst. Israël had lang geleden een geloofslid gezongen, toen het veilig door de Rode Zee was gegaan. Nu zong Israël weer een lied van geloof, toen het Kanaan zou binnentrekken. Het eerste sprak van een heerlijke, geweldige overwinning, het tweede van een overvloed van zegen.

Deze oude verhalen zijn geweldig historische feiten. Ze wekken ook ons tot geloof op. Want wat is er veel dorheid rondom ons. Het lied van verlossing hebben we geleerd en we zingen het tegenover de vijand, we zingen het temidden van zorgen en bekommernissen. De Heere God komt immers tot ons met Zijn belofte, dat Hij ons met Christus alle dingen zal schenken? De Bijbel verzekert ons van de gave, de belofte van de Heilige Geest, die ons het overvloedige leven schenkt. We kunnen en moeten pleiten op Gods beloften. De genade wil voorzien in onze nood, zonder dat we hoeven te strijden. De hand uitsteken! Zingen! Dat is onze roeping God geeft verkwikking door Zijn Geest. Dat mag ons deel zijn. Dan gaat de Fontein des Levens vloeien, de Heere Jezus.

Spring op gij bron! Spring op!

Wat een God is onze God, eeuw uit, eeuw in. Hij is machtig voor Zijn volk een bron te openen, hun een lofzang op de lippen te leggen. Nooit kunnen wij teveel van God verwachten, we mogen kinderlijk pleiten op Zijn beloften. Spring op, gij bron! De Bron, het zijn de Woorden van God!

*U bent de bron van licht en leven
bron van gená voor wie gelooft;
U wilt geluk en vrede geven,
al wat Uw woord ons heeft beloofd
U bent de bron van liefde en zegen,
die in het heiligdom ontspringt;
zalig is hij die op zijn wegen,
ja, eeuwig van Uw volheid drinkt!*

Arnhem, 11-10-2011

Dag bij dag zij God geloofd

Geloofd Zij God! Want wie is met Hem te vergelijken! Hij heeft een arm vol macht, en een hart vol tedere zorg en liefde. Zo lezen we het zo prachtig in Jesaja 40 vers 11 en 12.

In Psalm 68, dag bij dag overlaadt Hij ons, dag bij dag draagt Hij ons. Het is niet precies hetzelfde maar het zit er beide in! Geloofd zij God! We denken eraan, dat Hij ons dag aan dag zegent. Hij wendt Zijn Goddelijke kracht aan tot ons heil. Hij bewijst ons Zijn liefde die zo groot is, ja sterker dan de dood. Dag bij dag draagt Hij ons, helpt Hij ons. Hij is een God van bevrijdingen en Hij is de eeuwig Getrouwe die uitkomsten geeft!

We gaan weer heel voorzichtig de donkere dagen in. Als je er aan denkt, kan soms zo de eenzaamheid op je afkomen. De Heere weet ervan en hoe moeilijk het ook kan zijn, onze God laat Zich niet onbetuigd. Hij heeft Zijn zon over ons doen schijnen en vreugde in onze harten gegeven. De Heere God geeft een ieder kind van Hem een last om te dragen, dagelijks ondervinden we dat. Maar ook dagelijks ervaren we daarbij de helpende kracht van Hem, Die ons nooit alleen laat. De moeilijkheden drijven ons uit naar Hem, voor Wie niets te groot of te klein is. Onze God is onze Vader Die weet wat wij behoeven en die ons liefheeft. Met de beprovingen geeft Hij ons ook de uitkomst.

De tijd die voor ons ligt worden donkerder, ja, ook in het wereld gebeuren, denken we aan het Midden-Oosten aan Israël. De vijandschap tegen de God van Israël neemt snel toe. We kunnen daar zorg over hebben. Maar het is alles in Gods hand, Hij geeft ons moed en kracht in de strijd. Al zouden onze zorgen nog groter worden en als niemand ons meer helpen kan en raden, dan is daar onze God! Hem kunnen we alles toevertrouwen in gebed en smeking, in het heerlijk bewustzijn. Hij helpt! Geloofd zij God! Dag bij dag draagt God *Zelf* hetgeen Hij ons te dragen geeft, onze voorspoed, maar zeker ook de tegenspoed. Teleurstellingen, ze zullen over ons komen, maar wij kunnen ze in Zijn hand geven. En iets wat in Gods hand is, is veilig en geborgen. En zegt de apostel niet dat we altijd verblijdt kunnen zijn? En in alles God kunnen danken?! Iemand die in de wereld leeft kan maar één ding tegelijk doen. Maar een kind van God doet en kan twee dingen gelijk doen (zie 2 Kor. 6:10). Kostelijk hé? Niets te hebben en toch alles bezitten! Geloofd zij God! Ja, de Heere loven! En laten we steeds Zijn aangezicht zoeken in het gebed. God hoort ons Hij heeft ons zo lief.

*Al zou dan alles ook bezwijken
in deze wereld vol verdriet
Uw liefde zal van ons niet wijken
en Uw genade wankelt niet.
Heer, Gij alleen verheugt ons hart
Met U verdragen we alle smart.*

Arnhem, 23-09-2011

Oogsten

Oogsttijd is feesttijd! Als Jesaja zinspeelt op zijn volk, dat in duisternis wandelt, maar dat zich eens zal verheugen, wanneer het een grootlicht zal zien, maakt hij de vergelijking: “*Gelijk men zich verblijdt in de oogst*”.

Zaaien, dikwijls onder moeilijke omstandigheden, maar oogsten met vreugde! Geen heerlijkheid zonder lijden; geen oogsten zonder zaaien. Met het oog op de rust die hem wacht, gaat de moede pelgrim bemoedigd voort; met het oog op de maaitijd zaait de zaaier; voortdurend zaaierend; in de vroege morgen, tegen de avond, als het weer gunstig is, bij wind en bij wolken. Dikwijls werkt alles de zaaier tegen: de grond, het weer. Maar “...*die met tranen zaaien, zullen met gejuich maaien; die het zaad draagt en dit zaait, gaat al wenend zijn weg; maar hij zal zeker terugkomen met gejuich en zijn schoven dragen!*” (Ps. 126). Oogsttijd is vreugdetijd. De velden worden geoogst de vruchten worden geplukt. En ons hart verblijdt zich over dat wat God liet groeien!

Oogsttijd is ook werktijd! het is niet alleen de zaaitijd die tot harde arbeid roept, nog meer de oogsttijd. Oogsten kan geen uitstel lijden, net zo min als het plukken van de vruchten. Oogsttijd is ook oordeelstijd! Ook het kwade zaad is opgekomen en ook dat moet opwassen tot den oogst. Dan wordt tot de maaiers gezegd, dat ze het onkruid in bossen moeten binden en verbranden.

God laat groeien ook op geestelijk gebied. Wat een vreugde, als we hetgeen we hebben gezaaid door woord en geschrift opwast tot een heerlijke oogst! Dankend buigen we ons dan neer - ook al hebben niet slechts nat gemaakt, maar zelf geplant - om Hem te prijzen, die de wasdom heeft gegeven. Wij weten dat wij niets zijn. Maar Hij is waard geprezen te worden. Wij mogen, door genade, medearbeiders zijn. En dankend zien we op de rijke oogst en zijn niet in het meest verblijd omdat we loon ontvangen naar onze arbeid, maar omdat we vrucht zien op het werk wat de Heer ons geeft! En we werken nog ééns zo hard als in de zaaitijd, om binnen te halen wat de Heere God liet groeien. Laten wij toch steeds meer bidden en smeken tot de Heer van de oogst, omdat de oogst zo groot is en er zo weinig arbeiders zijn. Dat Hij mensen die geschikt zijn om te oogsten, wakker schud om mee te werken; dat Hij arbeiders uitstoot in Zijn oogst.

*Hoort den blijden juichtoon galmen
“Maaiers, gaat de sikkel slaan”
Ziet, hoe buigen zich de halmen
met een vrucht van goud belaan!
Gij, die hopend 't zaad ging zaaien
mag nu rijke garven maaien
want de dag van d ' oogst breekt aan!*

Wijsheid

De vakanties weer voorbij! Ik hoop dat iedereen weer genoten heeft van zoveel wat de Heere ons geeft! Van elkaar. Van de meer tijd voor elkaar! Vooral ook van de natuur! Wat is er toch veel te genieten! Prachtige natuur op vele plaatsen! Ja, van alles wat God geschapen heeft! Ook van een enkele bloem, als we daar oog voor mogen hebben. Guido Gezelle heeft dat zo heel mooi gedicht:

Mij spreekt de blomme een tale,
mij is het kruid beleefd,
mij groet het altemale,
wat God geschapen heeft!

Maar nu moeten we weer aan het werk of aan de studie. Voor de jongeren is dit soms zwaarder als werken. Wetenschap verkrijgen is goed! Wel moeten we ons afvragen of die wetenschap de verheerlijking van de mens op het oog heeft of de verheerlijking van God! Van Salomo lezen we, dat hij de wijste was onder de wijzen, ze was groter dan de wijsheid van allen uit het oosten, groter dan alle wijsheid van de Egyptenaren.

“Hij had de Heere lief”. Zó begon hij zijn loopbaan. Hij had zelf het oprecht gevoel, dat hij zelf niets was. *“Ik ben een kleine jongen”* zegt hij tot God in een droom: *“daarom geef dan uw knecht een verstandig hart”*. En God verhoorde zijn gebed. Hij schonk hem wijsheid en verstand, zoals het er niet geweest was.

Kijk, aan de voeten van zo'n man kunnen we kennis opdoen! De vreze des Heeren is het beginsel van de kennis! Van God, de Schepper van het heelal, gaat alles uit. Hij is het, die alle wijsheid geeft, die alle wetenschap heiligt. Hij is de alleen wijze God, en het is voor Hem, dat we ons neer hebben te buigen. Wij zijn zo vaak geneigd onze eigen weg te gaan, en te menen, dat we wijs zijn. Maar de Heere zegt, wijsheid van Hem is het grootste! Ja, heerlijker dan het kostbare goud. Hem te bezitten, Zijn wijsheid niet te vergelijken met de schoonste robijnen.

Als ons streven is die wijsheid te bezitten, dan hebben we alleen de verheerlijking van God voor ogen en niet van mensen. De Opperste Wijsheid, ja, dat is de Heere Jezus Zelf. Hij is ons geopenbaard! Van eeuwigheid is Hij al gezalft eer de werelden waren, was hij. Alleen van Hem is alle wijsheid afkomstig en met ons hart en met onze ziel zingen wij:

“Zijn lof bestaat tot in eeuwigheid”

*Hij is en blijft al wat Hij is,
tot in all' eeuwigheden
wie zal Zijns naams geheimenis
ontdekken, wie ontleden?
Wij mensen zijn van gist'ren wij,
maar eer het aard'rijk was, was Hij...
Ja, eerder dan de heem'len.*

Arnhem, 23-08-2011

Een parel van grote waarde

Een parel heeft fraaie en zachte kleuren die nergens anders met te vergelijken zijn. Parels worden door oesterachtige zeemossels gevormd. Parelvormende zeeoesters kunnen groeien tot wel 8 cm in doorsnee en een leeftijd bereiken tot wel 13 jaar. Ze leven in de buurt van de zee kust op 15 meter diepte. De pareloester wordt geprikkeld als een vreemd deeltje, bijv. een zandkorreltje zijn schelp binnendringt. Hij gaat dan, op dat kleine korreltje, parelmoer afzetten. Het stofje wordt zo ingekapseld door parelmoer. Na verloop van tijd ontstaat zo de parel! In de Bijbel staat een verhaal over een parel waarvoor ontzettend veel betaald is. De Heer Jezus vertelt in Matteüs 13 vers 45 en 46 over een koopman die mooie parels zoekt. Deze koopman vond heel bijzondere parel, "van grote waarde". En hij verkocht alles wat hij had om die parel te kopen.

Velen menen, die koopman, dat is iemand, die alles moet opgeven om Jezus Christus te bezitten. En dat is zeker waar, maar dit kan toch niet de juiste uitleg van dit verhaal zijn. Want wat kunnen wij, schuldige en zondige mensen betalen aan God? Wat wij moeten loslaten zijn: de zeepbellen, de waardeloze dingen en dingen die geen betaalmiddel zijn. Wij zijn bankroet, kunnen niets bij God kopen.

De *grote* Koopman is die Persoon waar de Bijbel vol van staat. Hij was rijk, schatrijk. Hij was de gebieder van de engelen in de hemel. Hij is de Zoon van God en Hij werd mens. Hij maakte Zichzelf arm, ja, Hij ging vrijwillig naar het kruis om daar te lijden en te sterven. Hij gaf alles op wat Hij had en betaalde de hoogst denkbare prijs, dat is met Zijn eigen bloed. Hij gaf Zijn leven om te betalen en toont daarmee de waarde aan van dat wat Hij wilde kopen.

Hij wilde u kopen! Bent u dan die kostbare parel? Is iemand die in Hem gelooft, zo kostelijk, zo rein zo mooi, zo heilig? Ja, want wat is het geheim van de parel? We hebben gezien hoe ze ontstaat, een zandkorreltje een vuiltje. Maar het wordt omringd met parelmoer. En zo zal de Heere Jezus de Zijnen, in zichzelf totaal waardeloos, verkeerd, verloren, vijandig. Maar nu gered door Hem en bekleed met Zijn schoonheid en pracht. Voor de Heere Jezus is het mooiste een geredde zondaar bekleed met Zijn eigen heerlijkheid.

"Want u kent de genade van onze Heere Jezus Christus, dat Hij om wille van u arm is geworden, terwijl Hij rijk was, opdat u door Zijn armoede rijk zou worden" (2 Kor. 8:9).

De parel is bijzonder, ze is uniek. Haar geheim is: ze vertelt iets over de Gemeente. De bruid die Christus gekocht heeft: de waarde die ze voor *Hem* heeft en de blijdschap van *Zijn* hart omdat Hij haar heeft verworven als *Zijn* geliefde bruid. Hijzelf stelt haar aan de Vader voor, smetteloos. Wonderlijk! Ja!!

Arnhem, 04-08-2011

De verloren zoon

Als ik op mezelf zie, en wie ik zelf ben, had ik nooit tot God kunnen terugkeren. Maar als ik zie op Wie God is, hoe kan ik dan Zijn genade weerstaan?

Ook in de gelijkenis van de verloren zoon is de vreugde bij Hem, die *vindt*, en niet bij *wat* gevonden wordt! Bij de teruggekeerde zoon gaat de vreugde van de vader uit! *“Laat ons eten en vrolijk zijn, want deze mijn zoon was dood, en is weer levend geworden; hij was verloren en is gevonden”* (Luc. 15) Toen begonnen allen vrolijk te zijn! Allen deelden in de vreugde van de vader! Allen - behalve die ongelukkige, eigengerechte oudste broer. We zien in hen een beeld van de Schriftgeleerden en Farizeeën. De vader zegt tot de oudste zoon: Men behoorde dan vrolijk en blij te zijn; want deze uw broer was dood, en is weer levend geworden. In alle drie gelijkenissen wordt ons een deel van de volheid van Gods genade getoond.

De genade en waarheid zijn door Jezus Christus geworden, doordat Hij voor mij naar het kruis is gegaan. Als ik Christus zie hangen aan het kruis, zie ik hoe God is. Christus nam mijn zonden op Zich. Hij de zondeloze buigt Zijn hoofd in de dood.

De natuurlijk mens is aan de verloren zoon gelijk; hij brengt zijn goed door in een ver gelegen land. Hij heet wel rijk, de gevolgen zijn toch, dat hij gebrek ging lijden. De honger bracht hem nog niet terug naar het huis van zijn vader. Hij begeerde te eten van wat de varkens kregen, maar kreeg het niet. De wereld *geeft* nooit iets. Dat doet alleen God, die Zelfs Zijn eigen Zoon niet spaarde.

Als de zoon gaat denken aan het huis van zijn vader komt hij tot schuldbesef. Hij staat op om naar zijn vader te gaan. Vanaf dat moment gaat alles van de vader uit! Zijn vader zag hem al van ver! Hij werd met ontferming bewogen en toelopende viel om zijn hals en kuste hem. Als dit niet gebeurd was, zou hij bevend aan de deur van het huis van zijn vader moeten aankloppen en zijn gedachte over het huurling worden moeten uiten. Maar met de armen van zijn vader om zijn hals was hier geen sprake van; kon hij geen huurling worden. Dat zou de gevoelens van zijn vader bedorven hebben! Het was een vreugde voor de vader, dat hij zijn zoon, de zondaar terug ontving!

Wat vinden we in dit beeld een openbaring van Gods liefde! Als een mens geen liefde kent, dan kent Hij God niet, want God is liefde. Wat geeft dan een mens het recht om aan God te twijfelen, wanneer Gods eigen hart Zich verheugt over de uitstorting van Zijn liefde over de zondaar?

En wij? Door genade zijn we met het heil van Christus bekleed, Zoals de vader niet toeliet dat zijn zoon in lompen het huis van vader zou binnen gaan. *Zó* ontvangt God verloren zondaars met open armen en grote blijdschap. En met kleding van het heil bekleed. Het is toch *zó* waar beste lezer. Genade brengt van boze wegen de zondaar naar het Vaderhuis!

Arnhem, 01-08-2011

Het verloren schaap

De Goede Herder is het beeld van de onveranderlijke kracht van de zoekende liefde. Hij zorgt voor het schaap en ontziet Zich nooit het terecht te brengen! Hij draagt het op Zijn schouders. Hierin zien we de volmaakte genade, die de Heiland ertoe beweegt, om al onze lasten te dragen, al onze zorgen en moeilijkheden, ja, onszelf langs heel de lange weg! Christus is op die wijze, “*de Herder en Opziener van onze zielen*” (1 Petr. 2:25). In vers 6 vinden we zo prachtig de bijzondere aard van Zijn blijdschap. Hij roept de vrienden en de burensamen, en zegt tegen hen: ‘Ik heb mijn schaap gevonden, dat verloren was’. Een duidelijker en treffender schildering van iemand die gelukkig is, zal moeilijk gegeven worden! De blijdschap wil zich altijd uitspreken! Hoe prachtig brengt de Goede Herder die blijdschap hier tot uitdrukking!

In de tweede gelijkenis, die van de verloren penning, vinden we ook hetzelfde beginsel. De onvermoeide ijver van de Heilige Geest zien we in de handeling van de vrouw, die de verloren penning zoekt; het zilverstuk zelf was onvatbaar voor droefheid en blijdschap. Het verschil in deze twee gelijkenissen is dat in de eerste niet alleen de Herder het schaap zoekt, totdat Hij het vindt, maar ook al de last draagt. In het tweede bewijst de moeite, die de vrouw zich getroost om het verlorene te vinden, dat zij er alles voor over heeft om de verloren penning terug te krijgen.

Zo handelt ook Gods liefde om ons op te zoeken waar we zijn en *thuis* te brengen, om ons uit de duisternis van de wereld te brengen tot Hem, de Bron van het licht. Wat een kostbaar werk was het, om het hart van de mensen tot God terug te brengen. Het doet mij denken aan die prachtige uitdrukking die ik eens mocht lezen: ‘*t Was groot een wereld te scheppen uit het niet, maar groter te verlossen!*’

God laat nu allen vriend'lijk noden,
opdat niet één verloren ga;
het leven wordt hun aangeboden,
als vrije gift van Zijn gena.
Daartoe kwam door de eeuw'ge Zoon
genade-volheid van Gods troon.

Een volgende keer d.v. graag van de verloren zoon. Ook hier gaat de vreugde van de Vader uit. Kostelijk is het iets van het Vaderhart van God te mogen zien en te ervaren!

Arnhem, 11-07-2011

Verloren en gevonden

In Lucas 15 zien we de Heiland om in Zijn woorden, in Zijn Evangelie, de Heere God te laten zien in Zijn grote liefde voor hen die verloren zijn.

Er komen tollenaars en zondaars tot Hem en aan hen openbaart Hij wie God is. Dat God Zich in genade bezig houdt met mensen, met zondaars, Hij wil dat zij hun zonden belijden en tot bekering komen. Zij worden, o wonder van genade, door Hem gerechtvaardigd. En God wordt gerechtvaardigd in Zijn wegen, hetzij in de veroordeling, hetzij in de redding van zondaren. *“En heel het volk dat naar Hem luisterde, en de tollenaars die met de doop van Johannes gedoopt waren, rechtvaardigden God”*(Luc. 7:29).

Alles wat nodig is, om God te rechtvaardigen, is, dat Hij ons Zichzelf laat zien. En dat gebeurt hier in Lucas 15. Dit maakt dit hoofdstuk zo fris en zo vol, zo kostelijk in genade en tot verkwikking van onze ziel. Het hart dat levend is gemaakt, wordt nooit moe dit hoofdstuk te lezen.

De aarde was aan de mensenkinderen gegeven en God zocht naar vrucht! In Zijn oneindige genade komt God hier de mens tegemoet. De wereld is van God afgefallen en het ‘vergelegen land’ geworden. Haar schatten zijn nu waardeloos en een grote belemmering om tot God te komen.

In Lucas 15 wordt niet gesproken over de blijdschap van hen, die teruggebracht zijn, maar over de blijdschap van God over het terug brengen van de zondaars tot Zichzelf. Dit geeft de toon aan voor de hemel. Dáár is ‘Blijdschap’ over één zondaar die zich bekeert.

Het bijzondere van dit hoofdstuk is ook, dat we hier de goddelijke Drie-eenheid mogen opmerken in de drie gelijkenissen die de Heere Jezus uitspreekt. In de eerste gelijkenis zien we de Zoon, als de Goede Herder, die het schaap zoekt. In de tweede waar de vrouw een kaars aansteekt en ijverig zoekt totdat zij het zilverstuk vindt, zien we de doorgaande arbeid van de Heilige Geest, die Zijn getuigenis als een licht in deze donkere wereld doet uitgaan. De derde toont ons, hoe de God de Vader den zondaar ontvangt als deze tot Hem terugkeert. In de verloren zoon zien we het werk van God in de zondaar. In de beide andere gelijkenissen het werk van genade, die in liefde zoeken en vinden en de zondaar terugbrengen zonder dat deze er zelf iets in doet.

In de volgende meditatie, denken we zo de Heer wil nog wat meer na over deze gelijkenissen ..

Dit is het eeuwige erbarmen
dat al ons denken overtreft:
een God, die in Zijn Vaderarmen
de zondaar aan Zijn hart verheft.
Die hem van schuld en straf bevrijdt,
hem opneemt in Zijn heerlijkheid.

Ik weet wie ik geloofd heb

Veel mensen zijn niet echt gelukkig, hoewel ze toch oprecht hun zonden aan God hebben beleden. In hun hart twijfelen ze nog steeds aan hun verlossing.

Waarom kan God je vergeven, terwijl er in Zijn ogen niets ergers is dan zonde? Zonden die Hij haat! Waarom? Omdat Hij het oordeel over de zonde aan Zijn eigen Zoon heeft voltrokken. Alleen het offer van Christus bracht verlossing. Verzoening met een Heilig God. De Heere God geeft ons de grootste zekerheid: Hij liet de Heere Jezus opstaan uit de dood! En wat een genade nu te mogen zeggen: *“De Zoon van God Die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven”* (Gal. 2:20).

In de Bijbel vinden we veel teksten die spreken van de liefde van de Heere Jezus. Hoe kostbaar en hoe persoonlijk zijn die woorden: *“Die mij heeft liefgehad”*. Is deze tekst voor u, voor jou ook zo kostbaar? Mijn Heiland is niemand minder dan de Zoon van God. Hij is Mens, echt helemaal Mens geworden! Waarom? Omdat dat de enige manier was waarop ik gered kon worden! Alleen een mens kon de plaats van een ander mens innemen en voor zijn schuld betalen. Daarom is Hij, de grote en eeuwige God, de Schepper van hemel en aarde, mens geworden, om mij te redden.

Hij is neergedaald uit de hemel tot aan de plaats waar ik was, en naam mijn plaats in het oordeel van God in. Hij droeg mijn zonden: *“Die Zelf onze zonden in Zijn lichaam gedragen heeft op het hout”*. In Psalm 40:13 heeft Hij geroepen: *“Mijn ongerechtigheden hebben Mij getroffen (...) zij zijn machtig veel meer dan de haren van mijn hoofd”*. Dat waren niet Zijn zonden - Hij is immers de Zondeloze - maar de mijne!

Kun je begrijpen waarom ik Hem nu zo liefheb? Snap je nu dat Hij de blijdschap van mijn hart is? Dat mijn leven gelukkig is omdat Hij mijn Heiland is? Kun je er iets van begrijpen wat het voor mij betekent dat Hij mij persoonlijk lief heeft gehad en aan mij gedacht heeft toen Hij aan het kruis hing? Hij is mijn Heiland!

O Vader, Één is boven allen,
het voorwerp van Uw welgevallen
Uw eigen veel geliefde Zoon.
Hij was Uw vreugd' van eeuwigheden,
ook in Zijn leven hier beneden
en nu is Hij het in Uw troon.
Hij is de afdruk van Uw wezen,
de lichtglans van Uw heerlijkheid.
Uw beeld is klaar in Hem te lezen.
Hij is het die Uw hart verblijdt.

Arnhem, 15-06-2011

Het gekras van jonge kraaien

Job werd in zijn leven zwaar op de proef gesteld. Hij had alles verloren, zelfs zijn gezondheid! Tenslotte dacht hij dat God hem had verlaten en tegen hem was. Toen vroeg God hem onder andere: “Wie bereidt de raaf haar kost, als haar jongen tot God schreeuwen?”

De grote God telt het getal van de sterren. Hij bedekt de hemel met wolken. Hij geneest allen die een gebroken hart hebben en verbindt hun wonden. Hij geeft ook de jonge raven voedsel als ze roepen. Voor Hem is niets te groot en niets te klein. Zou God naar het gekras van kraaien luisteren en niet letten op het smeken van mensen in nood? De Heere God luistert! Dat geldt voor ons allemaal!!

Er was een angstige weduwvrouw die met grote problemen bij Elisa kwam. “*Vraag voor u kruiken van al uw burens, lege kruiken, laat het er niet weinig zijn*” (2 Kon. 4:3). De woorden van de profeet drukten de genade van God uit van Wie hij knecht was. Elisa zei niet: “Zorg ervoor dat u niet te veel kruiken leent” want op de bank van God kunnen we nooit te veel krediet verlangen. De kruiken die de weduwe verzamelde, werden alle tot de rand toe met olie gevuld. Wie op de Heere God vertrouwt, heeft nog nooit een lege kruik gebracht dat Hij niet vulde. De olie hield pas op te vloeien toen er geen lege kruik aanwezig was.

De bron was onuitputtelijk! We kunnen nooit te veel van God verwachten. Laten we denken aan de opdracht van Elisa. Vraag voor u lege kruiken, maak er niet te weinig te hebben. De Heere God wil dat we royaal gebruik maken van Zijn hulpbronnen.

Wat ook de behoeften van onze ziel mogen zijn, of het nu gaat om verdriet, zorgen, moeilijkheden of teleurstellingen, steeds luidt de boodschap van God: “*Ga, vraag voor u lege kruiken, maak er niet weinig te hebben!*”

Wat een grote genade straalt eruit de woorden, lege kruiken en niet weinig! Onze kruiken moeten leeg zijn, zodat de zegen van God ze ook werkelijk kan vullen. Het woord *leeg* sluit de eigen bekwaamheid uit: de woorden: *niet weinig*, laten zien hoe graag God het geloof beloont met rijke genade.

Nooit kan 't geloof te veel verwachten;
des Heilands woorden zijn gewis.
't Faalt aardse vrienden vaak aan krachten,
maar nooit een Vriend als Jezus is!

Arnhem, 07-06-2011

Danken, Bidden, Aanbidden

Het is toch altijd kostelijk naar de woorden van de Heere Jezus te luisteren! En te lezen hoe Hij in alles volmaakt en naar Zijn eigen woorden wandelde! Lukas zegt het zo mooi in Handelingen 1:1-3: *“Alles wat Jezus is begon te doen en te onderwijzen”*. Hij leert ons ook bij alles wat Hij deed de kracht van het gebed! Van dank en van aanbidding!

“Ik dank U, Vader, Heere van de hemel en van de aarde, dat U deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt, en ze aan jonge kinderen hebt geopenbaard. Ja, Vader, zo was het Uw welbehagen” (Luc. 10:21). Waarover verheugde de Heere Jezus Zich en waarom prees Hij Zijn God en Vader? Het vers hiervoor geeft ons een heel duidelijk antwoord. Daar zegt de Heere Jezus tot de Zijnen; "Verblijdt U veel meer dat uw namen geschreven zijn in, de hemelen" Het is de vreugde van de Heere Jezus dat er op aarde mensen zijn die hun deel en hun waar tehuis in de hemel hebben. Maar wie zijn die mensen die het hemels burgerschap bezitten? Zijn het de adellijken of de intellectuelen op deze wereld, zij die het vèr gebracht hebben, de hoogstaande onder de mensen? Nee, het zijn meestal heel eenvoudige mensen. *“Het onedele van de wereld en het verachte heeft God uitverkoren, en wat niets is, opdat Hij wat iets is, te niet zou doen, opdat geen vlees zou roemen voor Hem”* (1 Kor. 1:28-29).

De Heere noemt hen aan wie de raadsbesluiten van God - Zijn gedachten met de mensen - geopenbaard werden *kinderen*. Waarom? Opdat de gehele maat van de genade en liefde van God zichtbaar zou worden. Er is helemaal niets wat berust op de een of andere voortreffelijke eigenschap van de mens, alles is een genadegift van God! O, dat wij gelovigen toch meer over de plaats die wij in de hemel hebben nadenken en ons daarover verheugen! Zijn wij beter dan de gelovigen uit andere tijden? Nee, zeker niet! En toch mogen wij tot de Gemeente van God behoren die als de *bruid van het Lam* op het innige wijze met de Heere Jezus is verbonden en een plaats in het Vaderhuis heeft. Wat is Hij het waard aanbeden te worden!

W'aanbidden u! Wees Heer geprezen!
Want liefde die geen grenzen kent,
hebt u aan vijanden bewezen
toen U aan t'kruis gestoven bent.
Het nieuwe lied wordt U gewijd,
w'aanbidden U in eeuwigheid!

Arnhem, 19 -05-2011

Opstanding

Wat is opstanding anders dan leven uit de dood! Het is alsof dit voorjaar ons wel bijzonder bepaalt met het nieuwe leven! Wat heeft de Heere ons toch veel gelaten om te genieten. In al die tekenen van nieuw leven wil de Heere nog tot alle mensen spreken. Zij mogen allemaal Gods wonderen in de natuur zien. Zo openbaart Hij Zijn grootheid, macht majesteit en heerlijkheid!!

Zijn liefde, genade en barmhartigheid vinden we in Gods Woord, de Bijbel. Ja! De Heere Jezus wordt ons daar op kostelijke wijze getoond. In de drie gelijkenissen van Lukas 15 laat de Heere God op drie verschillende manieren zien waarop Hij de zondaar tegemoet komt:

1. De herder die zijn verloren schaap gevonden had, klaagt niet over moeheid. Hij maakt geen verwijten en moppert niet achteraf. Nee, hij denkt niet aan zichzelf, maar met grote zorg neemt hij het schaap op de schouders. Het dragen is hem niet te zwaar. Hij is blij.
2. De vrouw die een muntstuk verloren had, veegt haar huis en zoekt zorgvuldig. Ze wil het muntstuk beslist terug hebben. En ze is blij als ze het heeft gevonden.
3. En hoe aangrijpend is de ontvangst van de verloren zoon! *"Toen hij nog vèr was, zag zijn vader hem en werd met ontferming bewogen, en hij liep op hem toe, viel hem om de hals en kuste hem innig"*. De vader zendt geen knecht om de terugkerende zoon te ontvangen. Hij wil hem zelf ontvangen, hem omarmen en Hem vergeven.

De Heere God vergeeft ieder die met spijt en berouw tot Hem komt, en wel zo volledig dat het meest bezorgde en angstige hart tot rust komt. Wie zou eraan kunnen twijfelen dat God tot vergeven bereid is? Zijn armen zijn geopend om de verlorenen op te nemen. Hij laat hen het kruis zien, de grondslag van de vergeving. Hij laat hen zien dat alles volbracht is en nodigt hen uit voor altijd te rusten op het werk dat Jezus Christus heeft volbracht. Wat een genade dat elk kind van God wedergeboren is tot een levende hoop door de opstanding van Jezus Christus uit de doden (1 Petr. 1:3).

*In Uw genade wil ik roemen
die zondaars zalig maakt en vrlJ.
Uw liefde onuitput'lijk noemen
want wie O God, heeft lief als Gij?
Genade brengt van boze wegen
de zondaar naar des Heilands kruis
en U komt hem in liefde tegen
als kwam een een'ge zoon naar huis.*

Arnhem, 20-04-2011

Voorjaar

Ja! Het is toch weer gekomen! De natuur trekt haar winterkleed uit, eventjes was ze daar in haar naaktheid. Maar op de kale takken van de bomen schitteren de knoppen, die popelen om open te gaan en het lentelied te gaan zingen. De lente heeft haar eigen kleed, een bruidsjurk van een fris, jeugdig groen, met een helderheid die in de zomer nog aanrijpt en het alles nog deftiger maakt!

Tussen al dat stralende groen van de bomen en grassen, zien we de bloeiende heesters. De witte en paarse seringen vullen de nieuwe wereld met een geur die met een zacht briesje je neusgaten binnendwarrelt. De schapen lammeren weer, de lammetjes springen in het rond en jubelen het uit; lente, lieve lente! De boer bewerkt zijn land, hij zaait en plant en straks zullen de veel belovende scheuten hun kopjes boven de grond uitsteken. Heel de natuur maakt zich op tot het lentefeest, het feest van de Opstanding. Zelfs de wijnstokken kunnen niet achterblijven, hoe dood ze er ook uitzien. Ze lijken op kromme afgeleefde mannetjes, totdat ook zij de eeuwige jeugdigheid opbiechten wanneer de knoppen opengaan.

Er is leven uit de dood! God Zelf herinnert elk voorjaar de mens eraan, dat de dood niet het laatste woord heeft. In de lente staat de natuur weer op van haar doodsbed en jubelt de mens toe: Leef, mens! Lach! Luister naar mijn lied en leef. Christus is waarlijk opgestaan! Het is tijd om te juichen en vrolijk te wezen. Het was tijd om te doden, maar nu is het tijd om te genezen, zegt de Prediker. Tijd om af te breken, maar nu is het tijd om te bouwen. Na een tijd van wenen is het nu tijd om te lachen. Na een tijd van haten is het nu tijd om te beminnen... Het was tijd van oorlog, nu is het tijd van vrede.

De zangtijd breekt aan en is al aangebroken! O, als je denkt aan het nieuwe leven, dat kinderen van God al ten deel gevallen is! Dan roep je het ieder wel toe; Zingt den Heere een nieuw lied! Alles in ons jubelt omdat Gode zij dank de bloemen weer worden gezien, de zang van de vogels weer wordt gehoord. De bomen bloeien weer en zullen weer vrucht dragen. Maar laten we ook in deze blijde opstandingstijd, het allen toeroepen die nog niet de vrede met God kennen, de Heere Jezus nog niet hebben aangenomen als hun Heiland: "Zie, nu is het de tijd van het Welbehagen, zie nu nog is het de dag van het Heil" (2 Kor. 6:2; 5:11-21).

De beste tijd is heden.
God biedt u nu nog aan
vergeving, eeuwig leven
als u tot Hem wilt gaan.
Belijd oprecht uw zonden
neem Jezus Christus aan.
Die ook om u te redden
naar 't kruishout is gegaan.

Arnhem, 04-04-2011

Wel - Geluk - Zalig

Wat een kostelijk Woord is dit toch: *Wel - geluk - zalig!* We lezen dit woord dikwijls in de Bijbel. Als het gaat om de vergeving van onze zonden, spreekt het ons altijd aan. “*Welgelukzalig is hij, wiens overtreding vergeven, wiens zonde bedekt is*”, zo lezen we in Psalm 32.

Eigenlijk zijn alle mensen op zoek naar geluk. Maar het ware geluk wordt maar zelden gevonden. Succes in het werk, in het hebben van fijne relaties, het brengt ons zeker geluk. Wat rijkdom en een goede gezondheid, geweldig allemaal, maar het brengt dikwijls niet het echte diepe geluk waar ieder naar zoekt. Zorgen, ze blijven dikwijls toch. Wat ontspanning doen ze ons wat vergeten, maar zij geven geen blijvend geluk en geen vrede in ons hart.

Om echt gelukkig te zijn, moeten we eerst weten dat onze zonden vergeven zijn. In Psalm 103 lezen we, dat dit de eerste weldaad van God is “vergeving van onze misdaden”. Vergeving vinden we alleen bij de Heere Jezus en wel op grond van Zijn verzoeningswerk. In Hem hebben wij “de verlossing door Zijn bloed, namelijk de vergeving van de misdaden, naar de rijkdom van Zijn genade” (Ef. 1:7).

Het kinderversje zegt het ook eenvoudig en duidelijk:

Zoek jij naar waar geluk, stralend geluk;
laat de Heere Jezus dan toe in jou hart.

Om echt gelukkig te zijn, moet je ook van de angst voor de dood bevrijd zijn en het eeuwig leven bezitten! Door Gods genade, ontvangen we nu al het eeuwige leven door het geloof in de Heere Jezus Christus. De Heere God heeft het immers beloofd dat “een ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft”. Ja, om gelukkig te blijven, moet men als christen in het geloof met God wandelen en Hem dienen. In diepe afhankelijkheid van Hem en in gehoorzaamheid aan Zijn Woord leven.

Gelukkig zijn, wel - geluk - zalig betekent niet, dat wij geen moeilijkheden zullen ervaren. Maar de Heere Zelf zal in die moeilijkheden bij ons zijn! We mogen de kracht van het gebed ervaren. Dat mochten ook Paulus en Silas in de gevangenis ervaren (Hand. 16:25). Zij baden onder die moeilijke omstandigheden! En wat was het gevolg? Zij zongen lofzangen voor God! En hun medegevangenen luisterden naar hen! En toen de deuren open gingen door de aardbeving, bleven de gevangenen bij Paulus en Silas.

Laten ook wij, in deze laatste moeilijke dagen, maar veel bidden. Bidden dat nog velen tot het geloof in de Heere Jezus mogen komen. En laten we het danken en lofzingen niet vergeten.

Dankbaar prijzen wij U saam
en verheerlijken de Naam
boven alle namen.
Wees geloofd, O dier'bre Heer
ook de Vader geeft U d' eer
die U waard bent! Amen.

Arnhem, 15-03-2011

Genadetijd

Als we het nieuws uit het Midden-Oosten beluisteren. Dan horen we dat het steeds bedreigender wordt voor Israël, voor de Joden. Ook voor de Christenen, die wonen in landen beheerst door de Islam. Het wordt al moeilijker. Maar al die dingen dáár laten ons zien, dat de komst van de Heere Jezus dicht nabij is! God Zelf zal ingrijpen! De genadetijd waarin we nu leven is haast voorbij. Nu mogen we het Evangelie van Jezus Christus en die gekruisigd de Zoon van God nog uitdragen.

In Lukas 15 lezen we het verhaal van de verloren zoon. Ver van huis, komt hij na een weggegooid leven van plezier tot de erkenning dat hij verloren is. En alléén daarmee kon hij opnieuw beginnen. Hij zei: "Ik zal opstaan en tot mijn vader gaan!" Wat er dan volgt is heel belangrijk. Er staat: "En *opstaande* ging hij..."! Kijk, velen zeggen: "Dat zou ik ook moeten doen!" Maar ze *doen* het niet. Heel erg verdrietig, de kans is dan zo groot dat je bij de varkens omkomt. Anderen gaan op weg en dan zien ze hoe vuil ze zijn en... ze gaan zich opknappen, ze gaan proberen de wet te houden. Nu, dat moet toch? En als ze goed genoeg zijn? zal de Vader hen dan ontvangen? Welnee, dan zijn ze inmiddels één van die 99 rechtvaardigen geworden, waar de herder zich niet om bekommert en ze blijven achter, met heel hun nette leven, in de woestijn.

Die jongen deed het anders, hij ging naar zijn vader. Was hij gelukkig toen hij op weg was? Welnee. Hij liep erbij in zijn vuile kleren en zó kwam hij aan... en hij kwam toen tot de ontdekking dat de vader juist zó op hem stond te wachten, zó naar hem had uitgezien en hem zó met open armen ontving. Die jongen hij had gezondigd en hij beleed het en hij keerde tot de vader terug.

De vader in het verhaal staat gereed met het beste kleed. Zó wil God elke zondaar bekleden met de klederen van het heil. O, laat u toch bekleden door het werk van Christus. Vertrouw alleen op Hem en op het werk dat hij heeft volbracht. Dank Hem daarvoor. Dan vind je echte vrede. Als de verloren zoon thuis is staat er in het verhaal: "*En zij begonnen vrolijk te zijn!*" Het is een feest dat nooit is opgehouden! De oudste zoon wilde ook feestvieren, maar alleen met zijn vrienden. Maar zonder de Vader kun je geen feest houden, kun je het Vaderhuis niet ingaan. Ik mag u zeggen: De poort staat nog altijd open. God de Vader wacht op je, de Goede Herder zal zo blij zijn, als je jezelf laat vinden. Kom nu toch, nu het nog kan, dan wordt het feest in je hart en in je leven!

In Uw genade wil ik roemen
die zondaars zalig maakt en vrij
Uw liefde onuitputtelijk noemen
want wie, O God, heeft lief als Gij.
Genade brengt van boze wegen
de zondaar naar des Heilands kruis
en U komt hem in liefde tegen
als kwam een enige zoon naar huis.

Arnhem, 26-02-2011

Verlangen naar vrede

Nooit is er een tijd geweest waarin zoveel over vrede gesproken wordt als in de tijd waarin wij leven. Het zijn spannende dagen in het Midden-Oosten, wat wordt daar niet verlangd naar vrede, ze lijkt verder weg dan ooit. Het verlangen naar vrede en gerechtigheid voor iedereen is zo te begrijpen, zelf verlangen we er ook intens naar! De mensen zijn toch wel oprecht in hun verlangen naar vrede. Welke voorwaarden zijn er dan om een duurzame vrede te bewerkstelligen?

Het is heel ernstig, maar in Jesaja 57 lezen we; de goddelozen zegt mijn God, hebben geen vrede" God laat ons door de Bijbel weten, dat de grote hindernis voor het bereiken van deze vrede is dat de mensen zelf geen vrede met God hebben. Het ontbreken van vrede in de wereld is een moreel probleem. Het is de "wetteloosheid". De mens vraagt niet meer naar God. Het is de zonde. De Bijbel laat ons zien de mensheid van vandaag "hatelijk en elkander hatende" (Tit. 3:3). Maar er wordt zo kostelijk bij gezegd; "Maar toen de goedertierenheid van God onze Zaligmaker, en Zijn liefde tot de mensen verschenen is, maakte Hij ons zalig". Zijn liefde tot de zondige mens verscheen!! Wie Gods reddende hand in het geloof aangrijpt, mag weten: "Wij dan gerechtvaardigd uit het geloof, hebben vrede met God door onze Heere Jezus Christus. "En mensen die vrede met God hebben, hebben ook vrede met elkaar, want van Christus staat er "Hij is onze vrede" (Ef. 2:14). Hij kwam naar deze zondige wereld om een nieuwe mens te scheppen door het kruis. Dat is Gods weg tot vrede.

"Vrede zij U!" Op de eerste dag van de week, de dag van de opstanding van de Heere Jezus, waren de discipelen bijeen. Plotseling stond de Heere in hun midden en zegt tot hen: "Vrede zij U!" Hij laat hun zien waarom zij nu vrede konden hebben want Hij toont Zijn doorboorde handen en Zijn doorstoken zijde. De grondslag voor vrede met God is gelegd op het kruis van Golgotha, waar Hij vrede gemaakt heeft door het bloed van Zijn kruis. En het Welbehagen dat God in de Zoon heeft op grond van Zijn volbrachte verlossingswerk, rust nu ook op hen die met Hem verbonden zijn. Op zo'n wonderbare wijze hebben wij vrede met God ontvangen! We zingen in aanbidding:

*U kende Hem reeds lang tevoren,
nog vóór de schepping was geboren
het reine, vlekkeloze Lam.
Voor ons werd Hij gemaakt tot zonde,
maar liefelijke reuk bevonden
voor U, toen Hij op 't altaar kwam.
Daar gaf Hij naar Uw wil Zijn leven
het grote werk heeft Hij volbracht.
Al wat Uw liefde wilde geven
heeft ons Zijn offer aangebracht.*

Arnhem, 14-02-2011

De Wegwijzer

“Roept Wijsheid niet en laat Inzicht haar stem niet klinken? Op de top van hoogten, langs de weg, op een kruispunt van paden staat Zij”. Prachtig om dit te lezen in Spreuken 8 vers 1 en 2.

Een eenzame wandelaar die op een kruising komt en niet weet hoe hij verder zal gaan, is blij als hij een wegwijzer vindt. Maar die moet wel betrouwbaar zijn anders zou je de verkeerde richting of de verkeerde weg kunnen nemen.

In ons leven hier op aarde zijn de gevolgen van een omweg meestal weer goed te maken. Maar als het gaat om de reis naar het eeuwige doel, dan betekent een dwaalweg het eeuwig missen van de heerlijkheid van God, het eeuwig verderf, als we niet onze verkeerde weg erkennen en omkeren.

Hoeveel wegwijzers hebben zich niet opgesteld! Oprichters van godsdiensten, filosofen, weldoeners, bewegingen, allen roepen ons toe: hierheen! Maar zoals het met wegwijzers is; zij kunnen zelf de weg niet gaan, en zo ziet de mens zich aan het eind toch alleen gelaten. Laten we toch alleen met Hem gaan! Hij is de Weg de Waarheid en het Leven! Door Hem alleen kunnen we tot de Vader komen in de Heerlijkheid. Hij, de Heere Jezus, is niet alleen de *Wegwijzer*, maar Hij is allen die in Hem geloven ook vóór gegaan op de weg. Hij de Zoon van God is door Gods genade ons geworden; wijsheid van God, en gerechtigheid en heiligheid en verlossing(1 Kor. 1:30). Hij is de Goddelijke wijsheid in Persoon voor een ieder die de weg zoekt! Hij roept ook vandaag nog mensen op de rechte weg door het evangelie. En voor allen die tot Hem gekomen zijn, is Hij de Overste Leidsman en Voleinder van het geloof (Hebr. 12:2). Hem mogen wij navolgen en Hij laat ons niet alleen gaan.

We mogen uitzien naar de komst, de wederkomst van de Heere Jezus Als Hij komt om alle ware Christenen tot Zich te nemen die nog op aarde leven, dan is hun weg ten einde. Zij zullen niet voorgaan, hen die reeds ontslapen zijn.

Veel oprechte Christenen zijn bang voor de dag waarop alles openbaar zal worden. Dat hoeft helemaal niet! Voor ieder die gelooft in de Heere Jezus, bestaat geen oordeel meer! God zal nooit voor een tweede keer de zonde straffen. Als Hij de Heere Jezus voor mijn zonden op het kruis heeft geoordeeld, ben ik vrij! Op die dag zullen we wel zien hoe lief de Heere Jezus ons heeft gehad!

Als alles wat verkeerd aan mij was, door de Heere beoordeeld zal worden, zal ik pas goed begrijpen wat het zeggen wil, dat Hij Zichzelf voor mij heeft overgegeven, voor iemand die zoveel verkeerd heeft gedaan.

Arnhem, 29-01-2011.

Een zonnig leven

Bestaat dat? Kunnen we in donkere, sombere dagen spreken van een zonnig leven? Ja hoor! We kunnen toch blij zijn op een zonnige dag! Als de zon na een poosje van donkerte doorbreekt! Nu bedoel ik niet alleen als de zon schijnt, maar echt een feestelijke dag, ja een zonnig leven! Bestaat dat?

Er was eens een reiziger in het Midden-Oosten; de zon brandde op zijn hoofd. Plotseling was er een licht, “boven de glans van de zon” en “uit de hemel”. Bij dat licht verbleekte het zonlicht. Maar dat niet alleen! De reiziger begreep dat al het aardse ‘zonlicht’ en het ‘geluk’ dat de wereld geven kan, in de schaduw stond van dit hemelse licht! En die reiziger vertelt dat later aan mensen, die juist alles bezitten van het zogenaamde aardse geluk; geld volop, macht en leven in alle genietingen van de zonde. En op het moment, dat hij het vertelt, is hij in hun ogen iemand om meelijden mee te krijgen. Hij is even uit de oude oosterse gevangenis gehaald, om voor zijn rechters, enkele vorsten en hun vrouwen zijn verhaal te vertellen, want ze weten eigenlijk al, dat hij onschuldig is. Maar nu blijkt, dat hij meelijden heeft met hen. Hij voelt zich schatrijk, maar zij leven in een donkere schaduw; hij is in de zon van het hemelse geluk en is niet afhankelijk van de omstandigheden. Hij zegt (het verhaal staat in Handelingen 26): *“ik wenste wel van God dat (...) allen die mij heden horen, werden zoals ik ben, afgezien van deze boeien”*. Zijn ketens rammelen maar die rijke lui zijn jaloers op hem. “Bijna beweeg je mij een christen te worden” zegt koning Agrippa. Maar hij geeft toch zijn oude leven niet op.

En dat is wat zovelen doen. Ze zijn vaak bewogen door de Woorden van God. Ze proeven meermalen iets van het grote geluk waar ze naar hunkeren. Maar hun leven is zonder God. Of ze leiden een vroom leven, om het leven van Christus te aanvaarden... dat doen ze - bijna - maar net niet. En dat had nu Saulus juist wel gedaan! Maar toen hij Christus zag, en dat hemelse blijde licht, had hij maar enkele woorden: “Wie zijt Gij Heere?” En Saulus? Hij gaf zich volkomen aan de Heere over. En de Heere vraagt dit ook van ons. Het kan een leven van miskennis opleveren. Maar al die “boeien” nemen dat grote geluk, dat hemelse licht niet weg. Het uitzicht hebben op de Heere Jezus Christus, de genietingen van Wie Hij is gaan al de aardse rijkdommen, al het aardse geluk, ver te boven!!

*Neem de wereld, geef mij Jezus
'k weet, Hij stierf voor mij aan 't kruis.
'k Dank Hem hier en ook voor eeuwig
als 'k Hem zie in het Vaderhuis.*

Arnhem, 18-01-2011

In de ouderdom dezelfde

Dit is niet echt een stukje voor grijsaards geschreven, hoewel ik er zelf wel toe gerekend wordt. Mijn hart is nog jong en fris en als je, door genade mag uitzien naar de komst van de Heere Jezus, dan blijft het zo! In m'n 84^e levensjaar ben ik nu. Psalm 84, U kent het toch wel het lied van de pelgrims? Je hebt jonge en ook oude pelgrims. Bij hen allen is het verlangen naar het hemelse, naar het Vaderhuis. Mijn lieve oude Moeder, ze was toen al in de negentig, zei eens van mij: (ze wist niet dat ik dit ook hoorde) "onze Coos is altijd een pelgrim gebleven". Eén van mijn lievelingsliederen, dat ik graag op het orgel speelde en zong was en is:

Een pelgrim ben ik hier op aard,
maar straks zie ik allen weer,
die boven reeds bijeen vergaard,
mij wachten bij de Heer!
Maar bovenal; k' Jezus daar,
die met Zijn bloed mij kocht.
Hem loof ik dan met harp en snaar,
voor heel mijn pelgrimstocht.
Grijp moed o, pelgrim draag uw kruis,
eens eindigt leed en pijn.
Straks komen al Gods kind'ren thuis,
wat zal dat zalig zijn!

Wat is het heerlijk te weten, lieve allemaal, dat God nooit verandert! We zien dat in Zijn Woorden! "*Maar er zal één dag zijn, die de Heere bekend zal zijn, geen dag en geen nacht. Het zal geschieden ten tijde van de avond dat het licht blijft*" (Zach. 14:7). De dag van de openbaring van de Heere nadert. Die zich verzet hebben tegen God, ondervinden verschrikkingen. Maar voor Gods volk zal het dan licht zijn! In het leven van "de ouden van dagen" die tot Gods volk behoren is het door alle tijden heen zó! Laat het donker worden in de wereld, in hun hart is het licht. En lijkt het niet, of de zon groter is in haar ondergaan, dan wanneer zij midden op de dag hoog aan de lucht staat? De gouden glans van de eeuwigheid valt op het gezicht, bij al wat je doet of laat. "*Tot uw ouderdom toe, zal Ik Dezelfde zijn, ja, tot uw grijsheid toe zal Ik u dragen*", lezen we in Jesaja 46:4. Dat was waar voor Israël. Van het begin van Israëls geschiedenis af had God het volk gedragen. En nimmer zou Hij het loslaten. Ook in de ouderdom niet. Hij zou de Jahweh, de eeuwig Getrouwe blijken te zijn, die Zijn beloften onveranderlijk houdt, hoe dat volk ook is.

Zó is het altijd nog. God verlaat de Zijnen niet. Of ze jong zijn of oud - Hij is met hen. Maar in 't bijzonder verlicht Hij de oude pelgrims met Zijn vriendelijk aangezicht; met Zijn ondersteunende beloften. Laat hen dan hun weg gaan "met blijdschap omgord". Het is tot een getuigenis voor anderen van den zegen, die God geeft. Ook in hoge ouderdom, met de avond zang van lof en dank in het hart!

Arnhem, 29-12-2010

Oude Sporen 2011

